

Прокуратура України
ДОНЕЦЬКА ОБЛАСНА ПРОКУРАТУРА

вул. Університетська, 6, м. Маріуполь, 87500 факс: (0629) 52-97-32

e-mail: obl@don.gp.gov.ua, web: www.don.gp.gov.ua

Код ЄДРПОУ 25707002

№ _____

На № _____ від _____

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

м. Дніпро

«09» квітня 2025 року

Керівник Донецької обласної прокуратури Угровецький Павло Олегович, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні № 22023050000002087, внесеному до ЄРДР 18.05.2023 за ознаками злочинів, передбачених ч. 5 ст. 111-1, ч. 2 ст. 28, ч. 5 ст. 111-1 КК України, та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні злочину, відповідно до ст. ст. 42, 276, 277, 278, 481 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Баликіну Олегу Леонідовичу, _____

про те, що він підозрюється у колабораційній діяльності, тобто у добровільному зайнятті громадянином України посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих функцій в окупаційній адміністрації держави-агресора, створеної на тимчасово окупованій території, та участі в організації та проведенні незаконних виборів на тимчасово окупованій території, за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 5 ст. 111-1, ч. 2 ст. 28, ч. 5 ст. 111-1 КК України.

Фактичні обставини кримінальних правопорушень, у яких обґрунтовано підозрюється Баликін О.Л.:

1. Добровільне зайняття громадянином України посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих функцій в окупаційній адміністрації держави-агресора, створеної на тимчасово окупованій території.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року – Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на Російська Федерація) та ще 49 країн - засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь - якої держави, так і будь - яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, установлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь – якій формі або з будь – якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь - яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила,

що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь - якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18 жовтня 1907 року), яка вступила в дію 26 січня 1910 року, яку 7 березня 1955 року визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є Російська Федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави - України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканною.

16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і Російська Федерація.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року Російська Федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні

їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та Російська Федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і Російською Федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року ШЗ/98-ВР та Федеральним Законом Російської Федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до ст.ст. 2 - 3 зазначеного Договору Російська Федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та Російською Федерацією про українсько - російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований Російською Федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької та Луганської областей відноситься до території України.

Статтями 1 - 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно із статтею 5 Конституції України носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132 - 134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно - правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, впливає, що дії Російської Федерації на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці та є проведенням підривної діяльності проти України. Її результатом стала в 2014 році анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно - політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Наведені вище факти розв'язання та ведення Російською Федерацією агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, в тому числі, і шляхом вторгнення підрозділів ЗС Російської Федерації на територію півострова Крим, захоплення державних установ, організацій та військових частин із 27 лютого 2014 року широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав.

Постановою Ради Федерації Федеральних Зборів Російської Федерації «Про використання Збройних Сил Російської Федерації на території України» від 01 березня 2014 року № 48 - СФ за результатами звернення Президента Російської Федерації, нібито виходячи з інтересів безпеки життя громадян Російської Федерації, особового складу військового контингенту ЗС Російської Федерації, що дислокується на території України (АР Крим), надано згоду Президенту Російської Федерації на використання ЗС Російської Федерації на території України.

Надалі, продовжуючи підривну діяльність проти України, Російська Федерація утворила на тимчасово окупованій території України в АР Крим федеральні органи державної влади Російської Федерації, правоохоронні органи та органи судової системи, місцевого самоврядування, з метою становлення та зміцнення окупаційної влади Російської Федерації та недопущення контролю України над цією територією.

Верховною Радою України 15 квітня 2014 року прийнято Закон України № 1207 - УІІ «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі - Закон № 1207-VII), за яким перебування підрозділів ЗС Російської Федерації на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, а також всупереч міжнародно-правовим актам визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію АР Крим, відповідні води, територіальне море України, територію виключної (морської) економічної зони України, а також повітряний простір над цими територіями визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії з боку Російської Федерації.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27 березня 2014 року № 68/262 «референдум», проведений в АР Крим 16 березня 2014 року, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для зміни статусу АР Крим.

Реакцією на такі дії Російської Федерації стало прийняття Верховною Радою України 21 квітня 2015 року постанови № 337 - VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії Російської Федерації та подолання її наслідків», згідно з якою констатовано початок такої агресії з боку Російської Федерації на території АР Крим 20 лютого 2014 року, яка завершилася воєнною окупацією та подальшою незаконною анексією цієї частини території України.

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19 грудня 2016 року № 71/205 та від 19 грудня 2017 року № 72/190 «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17 грудня 2018 року, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22 грудня 2018 року послідовно засуджено тимчасову окупацію з боку Російської Федерації внаслідок військової агресії частини території України - АР Крим - підтверджено невизнання анексії.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України Російської Федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року Російською Федерацією визнано «Донецьку Народну Республіку» та «Луганську Народну Республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року Президент Російської Федерації, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання Збройних сил Російської Федерації за межами Російської Федерації, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05 годині Президент Російської Федерації оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

У подальшому Збройними силами Російської Федерації, які діяли за наказом керівництва Російської Федерації і ЗС Російської Федерації, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по цивільному населенню, також

військовими формуваннями Російської Федерації здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

24 лютого 2022 року указом Президента України № 64/2022, затвердженого Законом України № 2102 – IX від 24.02.2022, у зв'язку з військовою агресією Російської Федерації проти України, на підставі пропозиції Ради національної безпеки і оборони України, відповідно до пункту 20 частини першої статті 106 Конституції України, Закону України «Про правовий режим воєнного стану» введено воєнний стан на всій території України, який у подальшому неодноразово продовжувався та діє і по нині.

Внаслідок розв'язання і ведення агресивної війни, починаючи з 24 лютого 2022 року збройними формуваннями Російської Федерації тимчасово окуповано частини території Донецької, Запорізької, Луганської, Миколаївської, Сумської, Харківської, Херсонської областей.

Відповідно до п.п. 6, 7 ч. 1 ст. 1¹ Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» окупаційна адміністрація Російської Федерації - сукупність державних органів і структур Російської Федерації, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованими територіями та підконтрольних Російській Федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних повноважень на тимчасово окупованих територіях та які виконували чи виконують властиві органам державної влади чи органам місцевого самоврядування функції на тимчасово окупованій території України, в тому числі органи, організації, підприємства та установи, включаючи правоохоронні та судові органи, нотаріусів та суб'єктів адміністративних послуг.

Тимчасово окупована територія - це частини території України, в межах яких збройні формування Російської Федерації та окупаційна адміністрація Російської Федерації встановили та здійснюють фактичний контроль або в межах яких збройні формування Російської Федерації встановили та здійснюють загальний контроль з метою встановлення окупаційної адміністрації Російської Федерації.

Згідно з ст. 42 IV Конвенції про закони і звичаї війни на суходолі та додаток до неї: положення про закони і звичаї війни на суходолі (1907 року) територія визнається окупованою, якщо вона фактично перебуває під владою армії супротивника.

Так, на тимчасово окупованій території Донецької області створено так звану «центральну виборчу комісію ДНР» (далі за текстом – «ЦВК ДНР»), яку розташовано за адресою: місто Донецьк, Ворошиловський район, бульвар Пушкіна, буд. 34.

19.09.2022 головою так званої «громадської палати ДНР» (стосовно якого досудове розслідування триває в рамках іншого кримінального провадження) з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, направлено звернення до так званого «голови ДНР» (стосовно якого досудове розслідування проводиться в іншому кримінальному провадженні) з ініціативою проведення на тимчасово окупованій території Донецької області так званого «референдуму» з питання

приєднання до Російської Федерації на правах адміністративно-територіальної одиниці РФ.

На підставі вказаного звернення, 20.09.2022 так званою «народною радою ДНР» прийнято так званий «Закон «О референдуме Донецкой народной республики по вопросу о вхождении в составе Российской Федерации на правах субъекта РФ», який підписаний так званим «головою ДНР».

Надалі, згідно з прийнятими так званою «Центральною виборчою комісією ДНР» нормативними актами організовано процес проведення зазначеного «референдуму» на усій тимчасово окупованій території Донецької області та на так званих «закордонних ділянках» території РФ, який фактично розпочався о 08 годині 00 хвилин 23.09.2022 та закінчився о 18 годині 00 хвилин 27.09.2022.

Після проведення референдуму, 27.09.2022 голова «ЦВК ДНР» оголосив, що за приєднання території Донецької області до РФ проголосувало 99,23 %.

Як наслідок 30.09.2022 президент РФ ініціював зустріч із так званими «головами республік», а фактично тимчасово окупованих територій Донецької, Луганської, Запорізької та Херсонської областей, у тому числі із так званим «головою ДНР», у місті Москва РФ (більш точні місце та час органом досудового розслідування не встановлено), в ході якої публічно визнав результати так званих референдумів, у тому числі на тимчасово окупованій території Донецької області.

Під час вказаної зустрічі 30.09.2022, перебуваючи у м. Москва РФ (більш точні час та місце органом досудового розслідування не встановлено), так званий «голова ДНР» та президент РФ підписали так званий «договор между Российской Федерацией и Донецкой народной республикой о принятии в Российскую Федерацию Донецкой народной республики и образовании в составе Российской Федерации новых субъектов». Таким чином, на підставі Федерального закону № 372-ФЗ вказаний вище договір 04.10.2022 ратифіковано та підписано президентом РФ, чим введений в дію на тимчасово окупованій території Донецької області.

В подальшому, 04.10.2022, президентом РФ підписано Федеральний Конституційний закон № 5-ФКЗ, яким визначено порядок формування органів державної влади так званої «Донецької народної республіки», а саме вибори в законодавчий (представницький) орган так званої «Донецької народної республіки», проведення яких призначено на другу неділю вересня 2023 року.

До обрання у відповідності з законодавством Російської Федерації законодавчого (представницького) органу так званої «Донецької народної республіки» його повноваження здійснює так званий «Народный Совет Донецкой народной республики – Парламент Донецкой народной республики», який продовжує виконувати повноваження до формування так званого «Правительства Донецкой народной республики» тимчасово виконувачем обов'язків так званого «Главы Донецкой Народной республики» у відповідності з законодавством РФ.

Крім того, так званий «Народный совет Донецкой народной республики – «Парламент Донецкой народной республики», приймає «Конституцію Донецької народної республіки», яка не може суперечити Конституції РФ.

Таким чином, «постановленням Народного совета» 30.12.2022 прийнято «Конституцію Донецької народної республіки».

В подальшому, з метою проведення так званих «виборів» на тимчасово окупованій території Донецької області так званим законодавчим (представницьким) органом 18.01.2023 прийнято закон № 430-ІНС «Про систему виборчих комісій, комісій референдуму» в Донецькій народній республіці», що регламентує порядок формування, організацію діяльності та повноваження виборчків на підставі указу, підписаного «Врио Главы» так званої «ДНР» Пушиліним Д.В., який призначений президентом РФ, як «временно исполняющий обязанности Главы Донецкой Народной республики на основе предложений указанных в статье 3 настоящего Закона».

Відповідно до вказаного закону та інших раніше зазначених законодавчо - правових актів на території так званої «Донецької Народної республіки» розпочато формування виборчої комісії, територіальних, дільничних комісій.

Згідно зі ст. 9 закону № 430-ІНС «Про систему виборчих комісій, комісій референдуму» в Донецькій народній республіці» виборча комісія республіки є державним органом так званої «Донецької народної республіки», який організовує підготовку та проведення виборів, референдумів на території «Донецької народної республіки» у відповідності з компетенцією, встановленою законом. Виборча комісія республіки діє на постійній основі і є юридичною особою. Строк повноважень виборчої комісії складає 5 років. Виборча комісія складається з 12 членів з правом вирішального голосу. Шість членів виборчої комісії республіки з правом вирішального голосу призначаються так званим «Народним советом Донецкой народной республики», та шість членів комісії з правом вирішального голосу – «Главой Донецької Народної республіки».

Так, громадянин України Баликін Олег Леонідович, 03.07.1963 року народження, будучи депутатом Пролетарської районної у місті Донецьку ради Донецької області, усвідомлюючи вищенаведені обставини, діючи умисно, будучи добровільно висунутим політичною партією «Російська партія пенсіонерів за соціальну справедливість», 22.02.2023 призначений наказом № 63 так званим «Врио Главы ДНР» членом виборчої комісії ДНР з правом вирішального голосу, та з того часу реалізуючи свій протиправний умисел та попередню злочинну домовленість з іншими членами виборчої комісії, розуміючи протиправність своїх дій, перебуваючи за місцем розташування так званої «виборчої комісії ДНР» за адресою: місто Донецьк, Ворошилівський район, бульвар Пушкіна, буд. № 34, почав виконувати повноваження, відповідно до статті 11 закону № 430-ІНС «Про систему виборчих комісій, комісій референдуму» в Донецькій народній республіці», згідно з якими виборча комісія:

- здійснює контроль за дотриманням виборчих прав та права на участь у референдумі громадян Російської Федерації;

- здійснює закупівлю технологічного обладнання (кабіни для голосування, ящики для голосування) для дільничних комісій, у тому числі за дорученням Центральної виборчої комісії Російської Федерації при проведенні

виборів до федеральних органів державної влади, референдуму Російської Федерації; здійснює контроль за дотриманням нормативів технологічного обладнання для дільничних комісій;

- забезпечує реалізацію заходів, пов'язаних із підготовкою та проведенням виборів, референдумів, розвитком виборчої системи, впровадженням, експлуатацією та розвитком засобів автоматизації, правовим навчанням виборців, професійною підготовкою членів комісій та інших організаторів виборів, референдумів, виданням необхідної друкованої продукції;

- здійснює заходи щодо організації єдиного порядку розподілу ефірного часу та друкованої площі між зареєстрованими кандидатами, виборчими об'єднаннями для проведення передвиборчої агітації, між ініціативною групою з проведення референдуму та іншими групами учасників референдуму для проведення агітації з питань референдуму, встановлення підсумків голосування, визначення результатів виборів, референдумів, а також порядку опублікування підсумків голосування та результатів виборів, референдумів;

- здійснює заходи щодо організації фінансування підготовки та проведення виборів до органів державної влади Донецької Народної Республіки, референдуму Донецької Народної Республіки, розподіляє виділені з федерального бюджету, бюджету Донецької Народної Республіки кошти на фінансове забезпечення підготовки та проведення виборів, референдуму, контролює цільове використання зазначених коштів;

- затверджує перелік територіальних комісій;

- встановлює єдину нумерацію виборчих дільниць біля Донецької Народної Республіки;

- затверджує перелік територіальних комісій; встановлює єдину нумерацію виборчих дільниць біля Донецької Народної Республіки; надає правову, методичну, організаційно-технічну допомогу нижчим комісіям; заслуховує повідомлення органів виконавчої влади Донецької Народної Республіки та органів місцевого самоврядування з питань, пов'язаних із підготовкою та проведенням виборів до Народної Ради Донецької Народної Республіки, муніципальних виборів, референдуму Донецької Народної Республіки, місцевого референдуму;

- за дорученням Центральної виборчої комісії Російської Федерації встановлює нормативи, відповідно до яких виготовляються списки виборців, учасників референдуму та інші виборчі документи, і навіть документи, пов'язані з підготовкою та проведенням референдуму;

- розглядає скарги (заяви) на рішення та дії (бездіяльність) нижчестоящих комісій та приймає за зазначеними скаргами (заявами) мотивовані рішення;

- звертається в порядку, встановленому Центральною виборчою комісією Російської Федерації, до федерального органу виконавчої влади, який здійснює функції з контролю та нагляду у сфері засобів масової інформації, масових комунікацій, інформаційних технологій та зв'язку, з поданням про припинення поширення в інформаційно-телекомунікаційних мережах, у тому числі у мережі «Інтернет», агітаційних матеріалів, виготовлених та (або) розповсюджуваних з порушенням вимог законодавства Російської Федерації про вибори та

референдуми, інформації, що розповсюджується з порушенням законодавства Російської Федерації про вибори та референдуми, при проведенні виборів до органів державної влади, референдуму Донецької Народної Республіки;

- звертається в порядку, встановленому Центральною виборчою комісією Російської Федерації, до федерального органу виконавчої влади, який здійснює функції з контролю та нагляду у сфері засобів масової інформації, масових комунікацій, інформаційних технологій та зв'язку, з поданням про припинення поширення в інформаційно-телекомунікаційних мережах, у тому числі у мережі «Інтернет», агітаційних матеріалів, виготовлених та (або) поширюваних з порушенням вимог законодавства Російської Федерації про вибори та референдуми, інформації, що розповсюджується з порушенням законодавства Російської Федерації про вибори та референдуми, при проведенні виборів до органів місцевого самоврядування, місцевих референдумів на підставі матеріалів, спрямованих на організацію місцевих виборів; місцевий референдум комісією;

- бере участь в організації державної системи реєстрації (обліку) виборців, учасників референдуму та у здійсненні цієї реєстрації (обліку), у формуванні та веденні реєстру виборців, учасників референдуму;

- бере участь у здійсненні перевірки зведених фінансових звітів та відомостей про надходження та витрачання коштів політичних партій, контролю за джерелами та розмірами майна, одержуваного політичними партіями у вигляді вступних та членських внесків, пожертв громадян та юридичних осіб, інформування громадян про результати цих перевірок

- подає на запит виборчої комісії, яка організує підготовку та проведення виборів до органів місцевого самоврядування, місцевого референдуму, відомості про чисельність на відповідній території виборців, учасників референдуму, які є інвалідами, із зазначенням груп інвалідності;

- здійснює контроль за забезпеченням гарантій рівності політичних партій, представлених у Народній Раді Донецької Народної Республіки, під час висвітлення їхньої діяльності регіональними телеканалом та радіоканалом;

- здійснює інші повноваження відповідно до закону.

Таким чином, Баликін О.Л. підозрюється у добровільному зайнятті громадянином України посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих функцій, в окупаційній адміністрації держави-агресора, створеної на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 5 ст. 111-1 КК України.

2. Участь громадянина України у організації та проведенні незаконних виборів на тимчасово окупованій території, за попередньою змовою групою осіб.

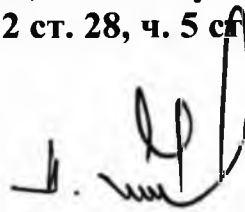
Крім того, усвідомлюючи вищевикладені обставини, 02.03.2023 (більш точний час в ході досудового розслідування не встановлено), Баликін О.Л., будучи так званим «членом виборчої комісії днр» з правом вирішального голосу, реалізуючи свій протиправний умисел та попередню

злочинну домовленість з іншими членами виборчої комісії (досудове розслідування стосовно яких здійснюється в іншому кримінальному провадженні), розуміючи протиправність своїх дій, перебуваючи на території міста Шахтарська Донецької області (більш точне місце в ході досудового розслідування не встановлено), взяв участь у першому засіданні так званої «виборчої комісії ДНР» та виконуючи свої повноваження взяв участь в обранні так званих «голови виборчої комісії ДНР», «заступника голови виборчої комісії ДНР» та «секретаря виборчої комісії ДНР» шляхом проведення таємного голосування.

Як наслідок, за участю Баликіна О.Л. та 11 інших членів так званої «Избирательной комиссии ДНР» (досудове розслідування стосовно яких здійснюється в іншому кримінальному провадженні), організовано процес проведення зазначених «виборів», запланованих з 30.08.2023 по 10.09.2023 на усій тимчасово окупованій території Донецької області, які фактично розпочалися о 07 годині 00 хвилин 31.08.2023 та закінчились 10.09.2023 о 15 годині 00 хвилин. За результатами так званих «выборов в народный совет Донецкой народной республики» представники «ВК ДНР» оголосили, що за партію «Единая россия» проголосувало 78,03 % виборців, а в подальшому обрано голову так званої «Донецької народної республіки» та сформовано так званий «парламент ДНР», який складається з 90 депутатів.

Таким чином Баликін О.Л. обґрунтовано підозрюється в організації та проведенні незаконних виборів на тимчасово окупованій території, за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 5 ст. 111-1 КК України.

Керівник Донецької
обласної прокуратури

Павло УГРОВЕЦЬКИЙ

Права підозрюваного:

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідом.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинів чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з дотриманням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи

стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Кримінальний кодекс України

Стаття 110. Посягання на територіальну цілісність і недоторканність України

1. Умисні дії, вчинені з метою зміни меж території або державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, а також публічні заклики чи розповсюдження матеріалів із закликами до вчинення таких дій, - караються позбавленням волі на строк від трьох до п'яти років з конфіскацією майна або без такої.

2. Ті самі дії, якщо вони вчинені особою, яка є представником влади, або повторно, або за попередньою змовою групою осіб, або поєднані з розпалюванням національної чи релігійної ворожнечі, -

караються позбавленням волі на строк від п'яти до десяти років з конфіскацією майна або без такої.

Стаття 111¹. Колабораційна діяльність

5. Добровільне зайняття громадянином України посади, пов'язаної з виконанням організаційно-розпорядчих або адміністративно-господарських функцій, у незаконних органах влади, створених на тимчасово окупованій території, у тому числі в окупаційній адміністрації держави-агресора, або добровільне обрання до таких органів, а також участь в організації та проведенні незаконних виборів та/або референдумів на тимчасово окупованій території або публічні заклики до проведення таких незаконних виборів та/або референдумів на тимчасово окупованій території -

караються позбавленням волі на строк від п'яти до десяти років з позбавленням права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю на строк від десяти до п'ятнадцяти років та з конфіскацією майна або без такої.

Стаття 28. Вчинення кримінального правопорушення групою осіб, групою осіб за попередньою змовою, організованою групою або злочинною організацією

2. Кримінальне правопорушення визнається вчиненим за попередньою змовою групою осіб, якщо його спільно вчинили декілька осіб (дві або більше), які

заздалегідь, тобто до початку кримінального правопорушення, домовилися про спільне його вчинення.

Про підозру мені повідомлено, пам'ятку про процесуальні права та обов'язки, копії процесуальних документів отримав:

Підозрюваний:

Захисник:

_____.2025

Повідомлення про підозру здійснив:

Прокурор у кримінальному провадженні –

_____.ського відділу

_____.ружної прокура